

som man maaske foretager dèr, men det var i hvert Fald helt andre Vilkaar og helt andre Arbejder, der var Tale om, da man dèr gik ind paa dette Princip. Da der altsaa herhjemme ikke er Tale om virkelige Nødhjælpsarbejder, ekstraordinære Arbejder, er der heller ingen Begrundelse for de særlige Lønregler, som man ved dette Forslag søger at paatvinge Arbejderne.

Hvis man, saaledes som Entreprenør Schøller i Kommissionen har anbefalet og flere med ham — jeg tror, de Herrer Buchwald og Muus i Kommissionen slutter sig til Entreprenør Schøllers Standpunkt, og Arbejderrepræsentanterne gør det jo subsidiært — vil ind paa en Fordeling af Arbejdet paa flere Arbejdere, synes jeg, en Forhandling maa siges at være mulig. Hvis man kan beskæftige 6 000 Arbejdere ved at beskæftige dem hver Dag, og man siger, vi vil hellere beskæftige et større Antal ved at reducere deres ugentlige Antal Arbejdsdage, f. Eks. med 1 til 5 Dage om Ugen, og derved vinde den Sjettedelsforøgelse af Arbejdsstyrken, vil det sikkert kunne føres igennem. Man vil ikke med Rimelighed kunne optræde imod en Forhandling om en saadan Ordning, den har en ganske anden Karakter end en Ordning, hvorved der gøres Brud paa de ved lovlig Overenskomst gennem Aarene fastsatte Tariffer, som er Værdimaaleren for det Arbejde, de paa-gældende Arbejdere udfører.

Endelig nævner jeg den besynderlige Sammenblanding af godt og ondt, der findes i § 33, hvor der er Tale om nogle Kursus. Jeg synes, som jeg allerede har sagt, at det er fortræffeligt, hvis man kan drage unge Arbejdere ind i en Uddannelsesvirksomhed, og jeg finder det overmaade naturligt, at Staten bidrager hertil. Jeg har, medens jeg fungerede i Indenrigsministeriet, et Par Gange haft Lejlighed til at søge Bevillinger til lignende Formaal, til Special-Uddannelse af Arbejdere ved Kursus, der etableredes blandt andet paa Teknologisk Institut. Jeg anser altsaa en saadan Virksomhed for overmaade nyttig og formaalistjenlig, og naturligvis er Tider med megen Arbejdsløshed særdeles egnede til at iværksætte saadanne Arter af Undervisning, som kan tjene til Dygtiggørelse af Arbejderne og til almindelig Højnelse af Arbejdernes kulturelle Niveau; det er fortræffeligt. Men jeg synes ikke, det er rimeligt at gaa den Vej, her er Tale om, hvor man vil indstifte Kursus for et eller flere Fag og derefter sige: Alle de, som nu hører til det Fag, er forpligtet til at gaa hen paa det Kursus; hvad enten de trænger

til den Uddannelse eller ikke, hvad enten de har Evner dertil eller ikke, de skal gaa paa dette Kursus; ellers mister de deres Arbejdsløshedsunderstøttelse. Det er dog vist ikke nødvendigt at proppe det gode i Folk paa den Maade. En saadan Tvangsoplæring har jeg altid hørt skulde være uheldig; Frivillighed ved Undervisning er sikkert det bedste, og i alt Fald overfor voksne Mennesker kan jeg ikke tænke mig, at det Tvangssystem, der her søges indført, skulde kunne gøre andet end for-dærve Undervisningen for et større eller mindre Antal af dem, der skal søge den.

I øvrigt henholder jeg mig naturligvis til de Bemærkninger, der paa andre Omraader er gjort af mit Partis ærede Ordfører. Det gælder ikke mindst, hvad angaar den urimelige Sammenkobling af Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen, disse to Institutioner, der ikke naturnødvendigt har noget med hinanden at gøre, paa den Maade, hvorpaa man her søger at knytte dem sammen, og som heller ikke kan siges at staa sig ved en saadan Sammenkobling, idet man vel maa erindre, at man ved Siden af den offentlige Arbejdsanvisning har en for mange Kassers Vedkommende snart for et halvt Hundred Aar siden etableret og dygtigt virkende Arbejdsanvisning knyttet til de enkelte Arbejdsløshedskasser og ubetinget den bedst virkende Anvisning. Det udelukker efter min Mening ikke den offentlige Arbejdsanvisning; men den Sammenkobling, der her foreslaas, vil slaa de gode Arbejdsanvisningssteder ned og af flere Grunde virke svækkende paa baade den ene og den anden af de Institutioner, der her er Tale om.

Idet jeg altsaa paa dette og andre Omraader slutter mig til mit Partis ærede Ordfører, udtaler jeg Haabet om, at man virkelig i denne Sag paa Grund af dens Alvor og store Betydning baade for Arbejderne og samfundsmæssigt set vil vise Villighed til grundigt at se paa alle de Spørgsmaal, som rejses ved denne Sag, til ikke at møde med forudfattede Meninger, dikterede af mere eller mindre hæderlige Avisartikler, men at man virkelig vil søge at sætte sig ind i de mangeartede vanskelige Forhold, som denne Sag berører, og forsøge at bygge videre paa det Grundlag, der er skabt for adskillige Aar siden. Arbejdsløshedskasserne er jo bygget ikke ved Loven af 1907 alene, men bygget paa Grundlag af frivillige Kasser, der bestod mange Aar før Loven af 1907; baade disse frivillige Kasser og det, der knyttedes til dem ved Statens Anerkendelse gennem